

segons un comú denominador de màxima perfecció total, al que difícilment pot arribar. Pobres maquinetes complicades a les que voldrien fer donar un rendiment superior a la seva potència! I quin coratge volem que senti el que es trobi arrengherat en els darrers llocs de la graduació!

Si el noi, per malaurança, ve afectat per una inferioritat real, física, congènita, el problema s'agreuja encara més. Quantes mortificacions, quantes ironies no haurà de suportar que faran que ell mateix dibuixi la seva personalitat a un nivell inferior al dels altres. Els seus defectes li semblaran l'obstacle principal per obtenir un tracte d'igualtat, ja que no de superioritat.

Tot aquest conjunt de causes ha de donar necessàriament els seus efectes. L'actuació, sota la influència d'un complex, se n'ha de mostrar ressentida, i encara que de vegades aquesta influència pugui servir d'estimulant a l'esperit de l'individu, per a reaccionar amb més activitat, aquest no és sempre el cas més freqüent.

Segons Adler, la reacció que es produeix sempre vol ésser compensadora, car de la mateixa manera que el nostre organisme té tot un mecanisme d'accions o de reflexos de tipus compensador per a restablir en cada moment l'equilibri necessari que la vida necessita per anar endavant i que tantes vegades es trenca, també l'esperit obra d'una manera semblant encara que la reacció sigui purament d'ordre psicològic.

Diverses són les reaccions que Adler distingeix: La més fructuosa és la reacció heroica, la que estimulada per la inferioritat fa lluitar per a vèncer-la i fins per superar-la. Es la del noi que posa un esforç titànic en les seves tasques i acaba triomfant per tenacitat i per voluntat. Adler, en els seus estudis, creu veure casos d'aquesta reacció heroica en la personalitat de tants pintors i oculistes que precisament pateixen de defectes de visió ocular, i presenta com a model d'aquesta reacció la de Demòstenes, qui essent tartamut, per esforç heroic acabà essent el més gran orador de la Grècia clàssica.

Però aquesta acció, que fins podem considerar-la benefactora, dels nostres sentiments d'inferioritat no és pas la més corrent; els seus casos són més aviat excepcions de la regla. Sovint l'home,